

Phần 41

Cecilia gõ nhẹ lên cánh cửa phòng sắp đang mở. Zachary Cox ngược lên từ đồng tài liệu và mỉm cười khi nhìn thấy cô.

“Tôi muốn nói với ông là chiều nay tôi có hẹn với bác sĩ”, cô nói.

Zach liếc mắt nhìn lịch hẹn của mình.

“À, ừ tôi nhớ rồi. Tôi và Rosie sẽ tự mình giải quyết công việc chiều nay”.

Mùa hè năm nay, sắp cô đã cùng vợ đi du lịch được vài lần. Cecilia nghĩ có lẽ họ đang tìm lại cảm giác thú vị của tình yêu, cùng những đam mê của những năm đầu trong cuộc sống vợ chồng. “Hôm nay Allison có đến không ạ?”

Ông Cox lơ đãng gật đầu. “Rosie đang dạy con bé đan len. Kế hoạch đầu tiên của con bé là sẽ đan một chiếc chăn cho con của cô”.

Cecilia đã vui mừng thông báo tin mình có bầu với Allison một tuần trước đó. “Cô bé thật tốt quá”.

Ông Cox lại mỉm cười. “Cô đã rất tốt với con gái tôi và đây là điều nó muốn làm để cảm ơn cô”.

Tất cả những gì Cecilia đã làm cho Allison chỉ là lắng nghe cô bé nói. Cô bé đã trải qua những ngày tháng khó khăn sau khi bố mẹ ly dị, nhưng bây giờ có vẻ như cô bé đã hoàn toàn thay đổi.

“Cứ đi lúc nào cô muốn, Cecilia”.

“Bác sĩ hẹn tôi sẽ siêu âm vào lúc 2 giờ 30 phút”.

“Chồng cô có đi cùng không?”. Zach hỏi.

Cecilia gật đầu. “Anh ấy luôn muốn đi cùng tôi”.

“Thế thì tốt. Vậy hẹn gặp cô vào sáng mai”.

Cecilia quay trở lại bàn làm việc, cô thấy rất vui. Bây giờ với cô, ngày nào cũng ngập tràn hạnh phúc. Cảm giác buồn nôn đáng sợ vào buổi sáng dần biến mất, giống như lần đầu cô mang thai Allison.

Ian đã chấp nhận việc cô có thai, thậm chí sự háo hức của anh nằm ngoài dự đoán của Cecilia. Cô cảm thấy tự tin vào tình yêu của chồng hơn bao giờ hết. Đúng 2 giờ 30 phút, Ian chờ cô ở bệnh viện hải quân, anh đang đi đi lại lại ở hành lang bên ngoài phòng siêu âm.

“Em đã tới”, cô nói.

Ian đi nhanh về phía cô. “Em thấy sao rồi?”.

“Ồn cả. Còn anh thì thế nào?”.

Nụ cười rạng rỡ của anh thật quyến rũ, Cecilia phải rất kiềm chế mới ngăn được mình không hôn lên môi chồng. “Hồi hộp quá. Chúng ta sẽ được nhìn thấy hình của con chúng ta”.

“Em cũng rất hồi hộp”.

Ian mở cửa phòng, nhưng Cecilia ngăn anh lại. Chúng ta nên quyết định xem có muốn biết giới tính của đứa bé ngay không hay sẽ chờ đợi”.

“Em có muốn biết không?”, anh hỏi.

“Với em điều đó không quan trọng”.

Ian lập tức đồng ý. “Anh cũng thế”. Anh mở cửa cho Cecilia, họ cùng bước tới bàn tiếp đón. Vài phụ nữ đang mang bầu, ở từng thai kỳ khác nhau đang ngồi đợi ở dãy ghế dài kê sát tường.

Cecilia bước tới bàn và chia những giấy tờ cần thiết ra cùng với thẻ bảo hiểm ở bệnh viện hải quân.

Khi cô làm xong thủ tục, họ ngồi cạnh nhau. Ian nắm lấy bàn tay Cecilia và dùng ngón tay cái cọ nhẹ tạo cho cô một cảm giác vô cùng dễ chịu. Cô nhận thấy chồng mình đang lo lắng. Cả cô cũng vậy.

Thời gian như dài đến vô tận khi tên Cecilia được gọi. Bàn quang chứa đầy nước, cô thấy khó có thể ngồi yên trong thời gian lâu như vậy. Nhưng cuối cùng cũng đến lượt cô. Ian cùng cô bước vào căn phòng bên trong, sau đó, họ được dẫn sang phòng siêu âm. Khi Cecilia nằm lên bàn, bụng cô được phết đầy chất đặc quánh, lạnh lạnh, cô thấy chồng mình đang tái nhợt đi. Anh đã đề nghị được vào khám cùng cô, nhưng lúc này Cecilia không biết đó có phải là ý kiến sáng suốt hay không.

“Anh Ian?”. Cecilia đưa cánh tay về phía chồng mình. Anh nắm chặt lúc tay họ chạm vào nhau. “Mọi chuyện sẽ ổn cả thôi”.

Anh gật đầu. “Dĩ nhiên rồi”.

Nữ bác sĩ đeo thẻ có tên là Jody hướng họ chú ý vào màn hình. “Chúng ta sẽ thấy đứa bé trong vài giây nữa thôi”.

Khi bào thai nhỏ xíu hiện ra màn hình, Ian tiến đến gần để nhìn rõ hơn. “Đây là con chúng ta?”. Giọng anh đầy vẻ ngạc nhiên và sợ hãi.

“Đó là con anh chị”, Jody nhẹ nhàng đáp, chuyển đầu dò siêu âm khắp bụng Cecilia.

“Mọi thứ có ổn không?”, Ian hỏi. “Ý tôi là đứa bé có vẻ như nhỏ quá”.

“Cô bé sẽ lớn lên trong những tháng sắp tới”.

“Cô bé?”. Cecilia lặp lại.

“Tôi luôn gọi bào thai là cô bé. Anh chị muốn có con trai à?”. Câu hỏi nhằm vào Ian.

“Con nào cũng được”, anh trả lời, mắt vẫn nhìn chằm chằm vào màn hình.

“Đây là con đầu của anh chị phải không?”.

Ian chuyển hướng nhìn từ màn hình sang phía Cecilia. Mắt anh đượm vẻ đau buồn.

“Con đầu của chúng tôi đã mất ngay sau khi chào đời”, Cecilia giải thích. “Đó là lý do bác sĩ Chalmers yêu cầu siêu âm. Ông ấy muốn chắc chắn làn mang thai này không gặp sự cố gì”.

Iody vỗ nhẹ vào bàn tay Cecilia. “Cho đến giờ, mọi thứ hoàn toàn bình thường”.

Trường hợp của Allison cũng vậy, Cecilia nhớ lại nhưng cô chỉ siêu âm trong giai đoạn đầu của thai kỳ, về sau cô không đi khám nữa. Ai mà nghĩ được rằng con cô lại ra đời với một trái tim dị tật?

“Tôi rất tiếc về đứa con đầu của anh chị”, giọng Jody đầy thông cảm.

Cecilia liếc nhìn Ian và nhận ra rằng việc nói về Allison đã gợi lại cho anh những kí ức đau buồn. “Lần này, cả hai chúng tôi đều lo lắng”.

“Những gì chúng tôi muốn là một đứa con khoẻ mạnh”, Ian nói thêm.

“Tất nhiên rồi”. Iody soi kĩ hơn. “Anh chị có muốn biết giới tính của đứa bé không?”.

“Sớm thế này mà cũng biết được sao?”. Ian liếc nhìn màn hình, cứ như thể anh sẽ giải mã được được điều Jody nhìn thấy.

“Tôi có thể biết được là con trai hay con gái vì đây là nghề của chúng tôi mà”.

Ian xiết nhẹ bàn tay Cecilia. “Có nên không?”, anh hỏi.

“Anh không muốn ngạc nhiên à?”. Nếu chỉ là một mình mình, cô muốn chờ đợi, nhưng rõ ràng biết trước giới tính của đứa trẻ cũng có những thuận lợi nhất định.

“Anh muốn biết đó là con trai hay con gái”, Ian háo hức đáp.

“Thôi được, hãy cho chúng tôi biết đi”, Cecilia vừa cười vừa nói.

Jody cười tươi. “Tôi thấy có vẻ như anh chị sẽ có một cô bé con khác”.

Ian buông một tiếng thở sâu, “Một bé gái”, anh nhắc lại. Bàn tay anh siết chặt tay Cecilia đến nỗi cô thấy đau nhói.

“Anh Ian!”.

“Anh xin lỗi”, anh nói ngay khi nhận ra điều mình vừa làm. “Một bé gái. Chúng ta sẽ có con gái”.

Cecilia gật đầu. Cô vui đến mức không kìm nén nổi cảm xúc. Sau cái chết của Allison, Cecilia đã cho hết quần áo của con gái. Cô chỉ giữ lại bộ đồ cô định mặc cho Allison hôm về nhà, và một chiếc chăn dành cho trẻ con rất đáng yêu

mà cô mua ngay trước khi sinh. Cô đã giữ lại hai món đồ đó, vì quá yêu con nên cô khó lòng có thể cho đi tất cả.

Siêu âm xong, họ đi xem phim. Ian nắm bàn tay Cecilia trong suốt buổi chiếu, cứ như anh không muốn phải rời xa cô dù chỉ là một phút. Sau đó họ đi ăn, nhưng vì đang tiết kiệm để mua nhà, nên họ chỉ ăn ở quán Pancake Palace. Đây là buổi tối ra ngoài hiếm hoi của họ, và Cecilia trò chuyện vui vẻ trong suốt bữa ăn. Chỉ khi Ian thanh toán hoá đơn cô mới nhận ra chồng mình trầm lặng và ủ rũ như thế nào trong suốt buổi tối.

“Ian, anh không lo lắng về con chúng ta đây chứ?”.

Anh nhanh chóng phủ nhận. “Không, bác sĩ nói mọi thứ đều ổn. Sao anh lại phải lo lắng?”.

“Em không biết. Thế sao anh lại buồn?”. Cecilia nhấn mạnh, cô chưa muốn đổi sang đề tài khác.

Chồng cô hướng mắt về nơi xa xăm và khi Ian quay lại nhìn cô, mắt anh đượm vẻ đau khổ. “Anh sợ mọi chuyện sẽ giống như trước đây”.

“Là sao?”.

“Đầu tiên, việc em có mang là một bất ngờ”.

“Nhưng lần này là một bất ngờ đầy hạnh phúc”.

Ian hoàn toàn đồng ý. “Hồi đó anh cũng đã rất sung sướng khi em báo tin em có mang Allison”.

“Giờ anh cũng hạnh phúc cơ mà?”.

Anh đặt tay cô lên môi mình và hôn lên các ngón tay.

“Anh sợ quá khứ sẽ lặp lại một lần nữa, nhưng anh cũng rất vui vì chúng mình có con”.

“Lần này khác”, Cecilia quả quyết.

“Thế ư? Cảm giác buồn nôn buổi sáng có khác không?”.

Ian có những quan điểm riêng của mình. “Không, cũng thế cả thôi”.

“Với Allison, kết quả siêu âm cũng chẳng chỉ ra điều bất thường nào cả phải không”.

Một lần nữa Grace chỉ có thể đồng ý với anh. “Nhưng giờ chúng ta đã kết hôn còn lần mang thai Allison thì chưa”, cô nói.

“Anh đã coi em là vợ từ ngay đêm đầu tiên chúng ta ở cùng nhau. Kể cả trước đó, anh đã biết anh muốn chung sống cùng em suốt quãng đời còn lại”.

“Ôi, anh Ian”. Có lúc anh là người đàn ông lãng mạn nhất trên đời. Nhưng có lúc... anh cũng giống như người đàn ông bình thường khác.

Ian thở dài. “Anh đang cố để không phải lo lắng”.

“Em biết, nhưng chuyện có con lần này hoàn toàn khác. Lần này anh ở nhà và chưa có kế hoạch trở lại biển cho đến khi em sinh nở”.

Ian thở dài, lần này nặng nề hơn. “Chẳng có gì đảm bảo cho điều đó”.

“Em biết, nhưng họ sẽ không cử anh đi quá sớm, đặc biệt sau khi anh đã xa nhà những sáu tháng liền. Hải quân không nhẫn tâm đến vậy đâu”.

“Anh không muốn có chuyện gì xảy ra cho em và con”, Ian nói bằng giọng khàn khàn. “Anh đang cố để không lo lắng, Cecilia ạ, nhưng anh không thể”.

“Hãy chờ mà xem. Chúng ta sẽ có một cô con gái hoàn toàn khoẻ mạnh”.

Anh nhắm mắt lại. “Mong sao em nói đúng”.

Cecilia cũng thế, nhưng cô chẳng có gì để đảm bảo với anh.